

TÔI LÀ TOMAS POREC. Cách đây hai mươi năm, khi vừa lên tám tuổi, lần đầu tiên tôi trông thấy kì lân⁽¹⁾.

Bây giờ, và cả tận bây giờ nữa, nơi tôi sinh ra và lớn lên vẫn chỉ là một ngôi làng miền núi, nhưng chúng tôi thích coi là nó đủ lớn để thành thị trấn.

(1) Kì lân: Trong văn hóa phương Tây là loài thú huyền thoại, bề ngoài giống một con ngựa trắng, có sừng trên trán, là biểu tượng cho sự trong trắng, thuần khiết và vận may.

Nằm khuất trong thung lũng hẻo lánh, với những du khách ghé qua thì thị trấn của tôi quá êm đềm, như thể chẳng có gì đáng nhớ từng xảy ra ở đây.

Với một đứa trẻ như tôi thì thị trấn nhỏ này là cả thế giới, đầy những điều kì diệu thân quen. Vì còn bé, nên tôi có nhiều thời gian đi lang thang khắp nơi. Tôi biết rõ từng con ngõ nhỏ rải sỏi, từng cột đèn đường. Tôi cũng biết rõ mọi ngôi nhà và từng người sống trong đó, thậm chí cả chó của họ. Và ai ai cũng biết tôi. Từ cửa sổ phòng ngủ, trong trang trại ở rìa thị trấn, tôi có thể nhìn thấy đỉnh tháp nhà thờ phía xa.

Tôi thích nhìn những cánh én bay nhao nhác quanh tháp rồi bổ nhào xuống vào những buổi tối mùa hè. Tôi yêu tiếng chuông sâu lắng ngân nga giữa không gian...

Nhưng việc đi lễ nhà thờ với tôi lại là chuyện khác. Bất cứ lúc nào có thể thoát khỏi nhà thờ là tôi đều tận dụng. Tôi thà đi câu với bố còn hơn. Bố cũng chẳng thích thú gì nhà thờ hơn tôi. Nhưng bà và mẹ thì thường xuyên đến lễ đường, với niềm tin thành kính.

Nhưng dù có đi lễ nhà thờ hay không thì Chủ nhật vẫn luôn là ngày tuyệt nhất trong tuần. Vào mùa đông giá lạnh, tôi và bố sẽ trượt băng trên sườn đồi. Còn khi mùa hè nóng nực đến, hai bố con xuống hồ bơi lội và